

Demagogie

Sinds haar bestaan anno 1900 heeft de georganiseerde sportvisserij zich ingezet voor ecologisch gezonde wateren met een zo natuurlijk mogelijke visstand. Het was de sportvisserij die – geconfronteerd met massale vissterftes – begin jaren '70 van de vorige eeuw de noodklok luidde over de zware vervuiling van het oppervlaktewater. Dankzij een meetnetwerk van 1000 vrijwillige monsternemers kon zij aantonen dat het waterbeheer niet op orde was. Via de media kwam dit probleem op de politieke agenda en werd de Wet Verontreiniging Oppervlaktewater versneld ingevoerd. Het was ook de sportvisserij die in 1985 in haar beleidsnota 'Stek 80' sprak over het belang van een integraal beheer van het water en een daarop geënte duurzame bevissing. Als uitwerking hiervan bracht de voorganger van Sportvisserij Nederland, de NVVS, het handboek Visstandbeheer in het Nederlandse binnenwater uit. Een praktijkgericht boek dat zijn tijd ver vooruit was en de noodzaak van een ecologisch verantwoord water- en visstandbeheer onderstreepte. Tien jaar later trok de sportvisserij samen met de milieubeweging ten strijde tegen de eutrofiëring. Uit visserijkundig onderzoek kwam namelijk naar voren dat een overmaat aan voedingsstoffen en de daardoor veroorzaakte algenbloei, fnuikend is voor de visstand. Ook hier wist de sportvisserij de politiek te bewegen actie te ondernemen. Visionair was de in 1992 verschenen nota 'Als een vis in het water' waarin de sportvisserij waterschappen opriep het beheer van het water te enten op ecologische grondslagen. In het licht hiervan steekt het des te meer dat de sportvisserij anno 2010 door sommige waterschappen en ecologen wordt neergezet als organisatie die haar eigenbelang laat prevaleren boven de ecologische belangen zoals vastgelegd in de KRW.

Zo werd Sportvisserij Nederland onlangs door de voorzitter van de Werkgroep Ecologisch Waterbeheer in haar nieuwsbrief beticht van het voeren van een hetze tegen ABB. Zij zou valse voorlichting geven, wetenschappelijk bewijs verdraaien en demagogie toepassen. Hoor en wederhoor werden in zijn oekaze niet toegepast en de zware aantijgingen werden niet inhoudelijk onderbouwd. Het had de WEW-voorman gesierd wanneer hij zich vooraf wat beter had laten informeren bij een van de oudste donateurs van de WEW. En waar gaat het nu allemaal om? Niets meer dan om een organisatie die zich krachtig verzet tegen het verwijderen van vissen als symptoombestrijding van een waterkwaliteitsprobleem dat noch door de sportvisserij noch door de vis is veroorzaakt. Terecht, want uit een evaluatie van uitgevoerde ABB-projecten, gepubliceerd in het tijdschrift H2O valt op te maken dat 70 % van de ABB-experimenten uiteindelijk niet succesvol bleek te zijn en dat het succes van de overige 30% op zijn minst discutabel kan worden genoemd. Sportvisserij Nederland heeft gewoon grote moeite met

het ruimen van vissen als 'oplossing' van een door de mens veroorzaakt waterkwaliteitsprobleem. Wanneer 'klassiek' ABB – waarbij eenmalig, grootschalig wordt ingegrepen in de visstand nadat aan alle randvoorwaarden is voldaan – sluipenderwijs dreigt te veranderen in een maatregel waar periodiek de helft van de vis dient te worden geruimd, hebben we daar niet alleen grote moeite mee, maar vinden we dat zelfs weerzinwekkend. Daar hebben we geen demagogie voor nodig. Nut en noodzaak van ABB kunnen we heus wel met redelijke argumenten weerleggen.

Toch kan ik het niet laten om in deze discussie een klein beetje demagogie te bedrijven. Stel nu eens dat we hetzelfde zouden doen met vogels. Uit steeds meer onderzoek blijkt immers dat watervogels een belangrijke, zo niet de belangrijkste bron van nutriënten in plassen en meren kunnen vormen. Gaan we dan ook 90% van de watervogels ruimen? Paffen we bijvoorbeeld 25.000 smienten van het water af voor een tijdelijke verbetering van het doorzicht met een halve meter? Ik ben bang dat Vogelbescherming Nederland hier toch echt wel – en naar mijn mening zeer terecht – voor gaat liggen.

Als organisatie die een duurzame onderwaternatuur hoog in het vaandel heeft en – niet geheel onbelangrijk – werkt én staat voor zo'n beetje de grootste groep georganiseerde openlucht recreanten van ons land, kun je niet anders dan je met hand en tand verzetten tegen het ruimen van vissen. Dat is niet alleen volkomen legitiem vanuit het sportvisserijbelang, maar net zo goed vanuit het intrinsieke belang van de vele blankvoorns, kolbleien, brasems en karpers die nu het slachtoffer dreigen te worden van on-Nederlandse Kille Ridicule Waterkwaliteitsdoelstellingen.

Marco Kraal, Hoofdredacteur